

Optagelse af forskellige Personer, for hvis Vedkommende Andragender enten ikke vare indkomne eller ialtfald ikke forsynede med de fornødne Bevisligheder forinden Lovforslagets Udfattelse, hidrører fra den lange Tid, der paa Grund af Udsættelsen af Landstingets Møder hengik mellem Lovforslagets 1ste og 2den Behandling i dette Thing."

Der er ingeninde udstedt nogen offentlig Kundgjørelse om, hvilke Oplysninger Ministeriet kræver af dem, som ansøge om Indfødsret. Det synes derfor saare forklarligt, om Mange, som ønske sig denne Ret meddelte, — blandt hvilke muligvis flere af de 38 Ovennævnte — ere uvidende i saa Henseende. Dels billigt Hensyn til saadanne Ansøgere, dels den Omstændighed, at nærværende Lovforslag formentlig let vilde kunne gøres færdigt fra Rigsdagen i denne Samling, om end flere Personer blev medtagne, bevægede Udvalget til, under 30te Januar, atter at henvende sig til Ministeren, idet man da tillige udtalte Usikkerheden af, at der aarlig gennem Ministerialtidenden kundgjordes, hvilke Oplysninger Ministeriet krævede af Ansøgere om Indfødsret, inden hvilken Frist Ansøgningerne skulde være indgivne m. m.

3. Ministerens Svar af 4de ds. hedder det bl. A., at det maatte anses som noget Selvfølgelig, at Sager, der af Regeringen skulle søges fremmede ad Lovgivningsveien, i Almindelighed maa være forberedte, forinden den Rigsdag, det paagjældende Lovforslag skal forelægges, træder sammen. Da det imidlertid for saadanne Personer, som være Onsket om at erholde Indfødsret, men som ere mindre bekjendte med offentlige Forhold, laa nær at forudsætte, at deres Andragender om Indfødsret mulig vilde findes ikke at være forsynede med alle de Oplysninger, som maatte udkræves i saa Henseende, og at det derfor vilde være fornødent, at der habedes nogen Tid til at søge de mulig manglende Oplysninger tilveiebragte, var der vistnok tilfredselig Opfordring for de Enkelte, for hvilke det undtagelsesvis af en eller anden Grund maatte være særlig magtpaaliggende, at de bleve medoptagne paa et bestemt Lovforslag, til i betimelig Tid forinden Rigsdagens Sammentræden at indsende deres Andragender. Ministeren vilde derfor heller ikke anse det for rigtigt med Hensyn til de i Udvalgets Strivelse ommeldte 38 Ansøgere at indrømme nogen Afvigelse fra den Praxis, hvorefter de Ansøgninger, der først indkomme eller først blive tilstrækkelig dokumenterede, efter at et Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse er gjort færdigt til Forelæggelse for Rigsdagen, ikke søges optagne paa dette Lovforslag.

Paa Grund af dette Ministerens Svar har Udvalget ikke kunnet foreslaa nogen af de 38 nye Ansøgere optagne paa nærværende Lovforslag. Derimod tør man — i Genhold til Ministerens

mundtlige Forhandlinger med Udvalget — vente, at der i. Ex. hvert femte Aar gennem Ministerialtidenden vil fra Indenrigsministeriet udgaa en Kundgjørelse, der kan tjene til Veiledning for dem, som ville ansøge om Indfødsret, med Hensyn til de af Ministeriet krævede Oplysninger. Udvalget antager, at Oplysninger i saa Fald ville blive krævede med Hensyn til omtrent følgende Punkter:

1) Den Søgendes fulde Navn, Føde-Aar, Dag og Sted, dokumenteret ved Fremsendelse af Døbeattest;

2) Hvor længe den Søgende har havt fast Ophold i Danmark;

3) Nuværende og tidligere Stilling;

4) Paaalideligt Vidnesbyrd om foregaaende Bandel;

5) Om den Søgende er gift og i saa Fald: naar, med hvem, samt om Hustruens er dansk, — dokumenteret ved Fremsendelse af Vielsesattest;

6) Om den Søgende har Børn og om disses Opdragelse;

7) Hvor vidt den Søgende er sproget mægtig;

8) Om anbefalet af de Myndigheder, hvorunder Vedkommende maatte høre (t. Ex. af militære Joresatte), samt

9) At Ansøgningen i Almindelighed maa være indsendt til Indenrigsministeriet inden 1ste September, naar den ordentlige Rigsdag sammentræder i den følgende Maaned.

Hvor vidt Indfødsret i hvert enkelt Tilfælde skal meddeles, vil ikke desmindre altid afhænge af et frit Skjøn, og Udvalget kan derfor saa meget mindre indse Nødvendigheden af at indføre eller vedligeholde en Praxis som t. Ex. den, at en Normand ikke skulde kunne faae Indfødsret før efter 5 Aars varigt Ophold i Danmark, en Sænsk efter 10 og en Tyssk efter 15 Aars. Desuden synes selve Grundloven (§ 51: „Ingen Udlænding kan erholde Indfødsret uden ved Lov“) at have villet hævde den lovgivende Myndigheds Beslutningsfrihed med Hensyn til den enkelte Person („ingen Udlænding“) saa fuldstændig, at det neppe en Gang vilde være aldeles overensstemmende med Grundlovens Mening, dersom man lidt efter lidt lod sig binde af en Praxis som den nysnævnte. En helt anden Sag er det, at man uden Lov i Almindelighed villigere vil meddele Indfødsret til Normænd og Svenske end til andre, fordi hine staa os meget nærmere i folkelig Henseende, ja i Grunden have Fædreland og Mødermaal i videre Forstand tilfælles med os Danske. Med Hensyn til dem fastholder Udvalget, hvad der allerede i Rigsdagsamlingen 1866 — 67 udtaltes af Folkethingsudvalget om Indfødsretsloven, at der ikke „bør opstilles noget bestemt Aare-